

Princezna z mlhy

**Neposedný mech • Zemětřesení a mlha • Nástup
Vyhýbejte se slonkům • Trojnásobná runda mechu
Setkání se slonkem • Dárek od princezny**

„Nešťourej do toho mechu,“ řekl Tadeáš své sestře Barboře. „Nedráždi ho. Povídám ti, nech ho na pokoji!“

„Nic mu nedělám,“ hájila se Barbora. Opravdu jenom seděla na posteli a hnětla ze živého mechu ptakulku, umělého ptáčka. Ze všech dětí tábora Beta uměla dělat ptakulky nejlíp. „Divně se chová sám od sebe. Podívej, zase leze ven.“

Přímo nad postelí vylézal ze škvíry mezi kameny pořádný kusanec mechu, široký na tři dlaně. Kroutil se, jako by se rozhlížel, kudy by ze zdi utekl. Barboře ptakulka už skákala v dlaních, a když se jí podařilo konečně vzlétnout, narazila do neposedného mechu hlavičkou a spadla zpátky na postel. Mechový kusanec se dál soukal ven.

„Jedeš zpátky, potvoro!“ křikla na něj Barbora. Dotkla se ho dlaněmi a neposedný mech zajel zpátky do zdiva. Jenže hned vedle znovu vykoukl další kus.

„To je z toho tvého štourání! Pořád si s mechem hraješ a jemu se to líbí.“
Malá ptakulka poskakovala po posteli.

Barbora se otočila. Tadeáš ležel na boku a podpíral si hlavu rukou. Rozesmála se.

„Teď si budeš hrát ty!“

Nad Tadeášovou postelí mech sice nevyšel ze spár, zato se vydouvala celá stěna. Tadeáš se otočil, a když to viděl, vyskočil a opřel se o stěnu oběma rukama.

„To je kvůli tobě! Kvůli té ptakulce!“



„Co to tam máte?“ ozval se z vedlejší místnosti tatínek.

Barbora rychle popadla ptakulku a vyhodila ji oknem do noci. Nic se jí tam nestane, připojí se k ostatnímu mechu a zaleze někam do škvíry.

Tatínek nakoukl do ložnice.

„Taky vám tu zlobí mech?“

„Strašně,“ řekla Barbora. Tadeáš málem zažaloval na Barboru, že si zase udělala jednoho z těch pitomých ptáčků, ale sestra se na něho podívala tak přísně, že jen zavrtěl hlavou.

„Dávejte pozor,“ řekl tatínek. „Mech je možná neklidný kvůli bouřce. Vypadá to, že co nevidět přijde.“

„Pojď sem rychle, Jiří!“ volala maminka. „Mech úplně teče!“

„Vidíš, že za to nemůžu,“ zasyčela Barbora na Tadeáše. „Je to bouřkou. Dělej, rychle se opři o zed!“

Museli se oba činit a podle toho, co slyšeli odvedle, tatínek s maminkou měli taky plné ruce práce. Slyšeli, jak se zvedl vítr.

„Aby to mou ptakulku neodfouklo nad moře,“ řekla Barbora.

„No a co by? Je to kus mechu!“

„Jenom závidíš, že ptakulku udělat neumíš.“

„To je toho, pitomá ptakulka. Uplácal bych si jich třeba hromadu, kdybych chtěl!“

„Tak chtěj!“

„Až budu mít čas!“ vykřikl a musel teď opravdu zabrat, protože zed sebou mlela, jako by se o ni zvenčí opíral nějaký obr.

„Zvládáte, děti?“ křičel z vedlejší místnosti tatínek. „Nepotřebujete náhodou pomoc?“

„Neměj starost! S mechem to umíme!“

Venku houstla tma. Boteránské noci bývají světlé, zato dnes byla tma tmoucí. Vál prudký vítr. Když se mech na chvíli zklidnil, připojili se Barbora s Tadeášem k rodičům. Byli také celí uondaní. Společně vyšli na zápraží.

„Jo,“ povzdechl si tatínek, „v táboře Alfa takové starosti nemají.“

„Vždyť je to legrace!“ ozvala se Barbora. „V Alfě musí být nuda. Mají tam baráky plastáky.“

Maminka se naklonila k tatínkovi a pošeptala mu:

„Buď rád, že to děti berou takhle. A nemluv tak před nimi. Už nejsou malí a brzy se začnou vyptávat.“

Pak už se jen oba dívali, jak děti běhají kolem domku a hlídají, jestli ze škvíry nevykoukne mech.

U sousedního domku se lopotil Martin Viktorin, tatínek Davida a Sára. Tlačil zvenčí na vzdutou stěnu. Ze dveří vykoukla Sára.

„Jupí!“ hulákala svým hromským hlasem. „Uteče nám barák!“

„Nenechávej mě tu!“ ječel pisklavým hláskem její bratr. „Táto! Sára nechce dělat!“

„Nehádejte se!“ zahromoval na ně Martin. „A ty zajed, opice jedna!“

„Podívejte! Dragáče táhnou!“ Sára zůstala stát na prahu a ukazovala na nebe.

Opravdu, pod temně hnědou noční oblohou táhla k moři skupina černých mechových mraků. Dragony letěly velmi těsně, až se zdálo, že se vzájemně dotýkají. Na okrajích jim sršely elektrické jiskry. V mezerách se občas cosi zablesklo. Směřovaly od hřebenu Zubatce k Haroldovu zálivu nad plán a tam se zastavily. Nebe bylo naprosto černé a do vzdutých vln nemilosrdně šlehaly blesky. Hustě tam přšelo a chvílemi se zdálo, že nebe spojuje s vodou světelný sloup široký několik desítek metrů.

Ozvalo se temné dunění a země se zatřásla.

„Zemětřesení! Tak to nám ještě chybělo!“ houkl tatínek Jirí na souseda.

„Rychle ven,“ křičel Martin do dveří. S Davidem vyběhla i maminka Alžběta.

„Držte se dál od stěn!“

Světelná podívaná náhle skončila. Obzor byl černý. Od zálivu hučelo prudké vlnobití.

Dragony se pohnuly, opsaly táhlý oblouk a vracely se k Mechlesu.

„Jste v pořádku?“ křičela už zdálky Veronika, pátý člen dětské party tábora Beta. „Měla jsem pocit, že se stane něco špatného.“

„Ty máš pořád nějaké pocity,“ poškleboval se jí David.

Přiběhla Veroničina maminka Olga a popadla ji za ruku.

„Kde lítáš po nocích? Takhle mě polekat!“

„Jak je u vás?“ ptal se Jiří.

„Máme hodný mech. Jakžtakž to s ním jde.“

„Náš se už taky docela zklidnil,“ řekla maminka Sára a Davida.

Vítr si pomalu lehal a otřesy se už neopakovaly.

Přicházeli sousedé a poptávali se. Také Jiří s Martinem se šli poohlédnout po táboře, jak kdo dopadl a jestli někdo nepotřebuje pomoc. Museli se brzy vrátit. Vítr už zcela ustal a od moře stoupala mlha. V mlze a nočním šeru bylo brzy vidět jen na pár kroků.

„Jak to tak vypadá,“ řekl Jiří Martinovi, „představení skončilo.“ Pak se obrátil k dětem. „Je noc. Běžte spát, ať jste ráno k něčemu! Bouře udělala spoustu škody a čeká nás moc práce.“ Také Martin zahnal na zbytek noci své děti domů a Olga si odvedla Veroniku.

Zápas s mechem všechny unavil, takže brzy usnuli a až ráno je probudila siréna ze střechy Společenského domu. Svolávala osadníky na pravidelný nástup.

Tábor Beta měl celkem sedmačtyřicet obyvatel. Děti bylo pět, sourozenci Sutnarovi a Viktorinovi a Veronika Solcová, jedináček. Osadníci žili v domcích vybudovaných z plochých kamenů, pospojovaných živým mechem. Zato Společenský dům byl z plastových panelů a podobal se domům v táboře Alfa a samozřejmě také domům na Zemi, jak je děti znaly ze školy od paní Ingrid. V jeho zadní části bydlel kapitán Horác, velitel tábora. Společnou ubikaci v něm měli tři muži strážního oddílu, vedeného poddůstojníkem třetí třídy Rufusem, strážní Bisan, Kastaron a Relik. Ve své kóji žila v domě také paní Ingrid, která se starala o zdraví obyvatel tábora a vzdělávání kadetů. Nástup se pravidelně konal na prostranství před domem, krytém plastovou střechou podepřenou karbonovými tyčemi. Účastnili se ho vždycky všichni dospělí i kadeti. V táboře byla pořád ještě mlha, i když ne tak hustá jako v noci. Hodně se stáhla k moři, směrem k Haroldovu zálivu.

Nástup byl tak trochu obřad, každý den s výjimkou dne sedmého, určeného k odpočinku. Řeč měl kapitán Horác. Vedle něho postával

poddůstojník třetí třídy Rufus a pokukoval, jak se kdo tváří. Sotva se někdo zatvářil nepatřičně, šeptal kapitánovi do ucha. Opodál stáli Arty s Treipou, roboti určení ke všem možným úkolům, včetně výuky. Byli už hodně opotřebovaní a zpravidla se drželi pospolu, protože když se jeden z nich pokazil, druhý ho musel opravovat. Pro přehlednost měli na hlavě majáčky. Když oba fungovali, svítily jim zeleně. Jakmile se jeden porouchal, začal mu majáček blikat červeně, druhému se rozblíkal modře a ten šel opravovat. Tentokrát Arty s modrým majáčkem na hlavě vrtal Treipovi do levého loketního kloubu. Treipův majáček červeně pomrkal jako bolestná slza.

Kapitán shromážděným oznámil to, co všichni dobře věděli, že v noci došlo k bouři provázené zemětřesením. Tři domky jsou silně poškozené, jednomu se sesuly dokonce dvě stěny. Kapitán Horác určil četu deseti mužů, aby pomohli domky opravit. Děti, tedy oddíl kadetů, dostaly za úkol co nejrychleji natrhat živý mech. To byla část jejich denních povinností. Kvůli mimořádné události měly dnes shromáždit trojnásobné množství na vyspravení zdiva. Dopravu natrhaného mechu zajistí robot Treipa, až ho robot Arty opraví.

„Odchod, do práce, pohyb, honem,“ povykoval poddůstojník třetí třídy Rufus.

Dětský oddíl, vybavený vaky, se vypravil na pláň sbírat mech. Robot Treipa se jim vlekl v patách následovaný robotem Artym pro případ, že by Treipa vysadil. Oba svítily zeleně. Dospělí, s výjimkou pracovníků přidělených na opravy domků, odešli na zeleninové plantáže.

Děti táhly skalnatou planinou k místům, kde rostly rozsáhlé tabule živého mechu. V řídké mlze byla vidět tmavozelená hradba. Mlha poskytla novou vláhu a Mechles se rozšířil. Největší stromy postoupily na svých kořenových nohách až o několik desítek metrů. Táta Sutnar říkal, že kdyby Mechles chtěl, mohl by se dát na pochod a smetl by celý tábor Beta do Haroldova zálivu. Museli bychom mu ustoupit, jsme tu hosté. Nepatříme sem. Chovejte se k Mechlesu s úctou, opakoval jim často. Hlavně se vyhýbejte slonkům a těm malým štiplům, tak nabádali svoje děti všichni rodiče a také ostatní dospělí s nimi byli zajedno.

Tedy až na kapitána Horáce a jeho strážné. Podle nich jsou slonkové hnusná pakáž. Jsou to foklové, tak jim nadávali. Kapitán Horác vyhrožoval, že kdyby Mechles překročil určitou hranici, bylo by třeba ho zahnat zpátky všemi prostředky. Pak by pomohl tábor Alfa. Tam se s nikým a ničím nemažou, ani s Mechlesem, ani s fokly.

Jenže mechové stromy nikdy daleko neputovaly a Horácovu hranici mimoděk dodržovaly. Někdy se den dva potulovaly po pláni nad mořem a pak se vrátily. Mezi kameny po nich zůstaly suché větve a úlomky kořenů. Slonkové a jejich menší odrůdy štiplové se ale někdy vypravili třeba až na mořské útesy. Děti věřily, že to jsou živí tvorové, třebaže jim rodiče i paní Ingrid dokazovali, že to jsou jenom menší druhy pochodujících stromů Pitcairnu.

„Jsou to pseudoorganismy,“ říkala paní Ingrid při hodinách výuky. Stála a za zády měla robota, který právě fungoval. Z třetího oka v kulaté hlavě promítal na stěnu obrázky. „Pamatujte. Pseudo-orga-nismy. Opakujte to.“

„Pseudo-orga-nismy,“ hučely děti.

Tadeáš se poškleboval. „Teď bude sub-ani-málně,“ šeptal.

„Tvoří přechod mezi živočichy a rostlinami. Nemají žádné rozumové schopnosti. Je třeba počítat s tím, že jsou schopné jednat subanimálně, zcela pudově, s ohledem na okamžitý vlastní zájem. Opakujte všichni se mnou: sub-ani-málně.“

Učebnou zaznělo „sub-ani-málně“. Jako už tolikrát předtím. Tentokrát ale zvedla ruku Veronika.

„Jak to můžete vědět, když jste nikdy žádného slonka nepotkala?“ ptala se.

„Naším úkolem zde není výzkum, ale zabezpečení tábora Alfa, kadejte Solcová! Prostředky k výzkumu mají v táboře Alfa. Pseudoživot tam zkoumají a svoje poznatky nám předávají. My se jimi musíme řídit. Mějte se před fokly na pozoru a opakují, nepřibližujte se k nim.“

„Co se slonky v táboře Alfa dělají?“ ptala se nedávno Veronika.

Otázka paní Ingrid trochu zaskočila.

„Co by s nimi dělali? Nic. My jim taky nic neděláme.“

„Prý je zabíjejí.“

„Kdo ti říkal takové věci?“

„Nevím,“ odpověděla dívenka. „Někde jsem to slyšela.“

Upírala na paní Ingrid temně hnědé oči. Skoro černé vlasy jí obepínaly okrouhlou tvář jako pevná přilba.

„Tábor Alfa má svoje Civilizační Poslání a tábor Beta má za úkol ho podporovat. Necháme teď zbytečných řečí a věnujeme se výuce. Připravte si psací potřeby a přečtu vám zadání. Připraveni? Vypíšete zvlášť přítoky levého břehu řeky Amazonky a potom pravého břehu téže řeky. Začněte, máte na to deset minut.“

Ohlédla se k robotovi Treipovi a dala mu pokyn, aby měřil čas.

Děti si se slonky opravdu nelámaly hlavu, to však neznamenalo, že se o ně vůbec nezajímaly.

„Já je mám ráda,“ říkala Barbora. „A nejsou to žádní foklové. Jsou to přece slonkové.“

Ty zvláštní útvary skutečně měly kromě kořenových nohou i skoro-ruce a něco jako hlavu, s dlouhým prutem trčícím z kulového zakončení trupu. Opravdu připomínaly živou bytost, už tím, že v přední části té homole měly dvě jakési skvrny připomínající oči a trubičku, cosi jako chobůtek. Kvůli němu jim děti daly jméno. Barbora by si ráda někdy nějakého prohlédla a mrzelo ji, že se tyhle zvláštní chodící rostliny lidem zdaleka vyhýbaly. Zato když se daly na pochod velké stromy z Mechlesa, musel člověk uhnout, jinak by skončil pod jejich kořenovými nohama. Naštěstí vždycky jen chvíli ťapaly a pak se vrátily zpět.

Každopádně všechny děti věděly, že není radno se ke stromovým bytostem připlést.

Také dnes ráno se slonkové hemžili v mlze na okraji lesa a mezi nimi štiplové. To byly neposedné potvůrky podobné slonkům, jenomže byly mnohem menší, a kdyby se k dětem přiblížily, sahaly by jim asi po kolena. Od moře se vracela bílá tma. Obrovité mračno, které v noci ustoupilo nad Haroldův záliv jako velká peřina, se zvolna valilo na pláň. Jestli zasáhne i lavice živého mechu, bude se dětem těžko pracovat.

Sbírání mechu patřilo k jejich obvyklé práci. Děti také opravovaly stěny a chodily na pláň na dříví. To je bavilo. Horší to bylo s každodenním vyučováním ve Společenském domě. Tam do nich paní Ingrid vtloukala zbytečnosti, jako je zeměpis Vzdálené Země a čtení a psaní. Rozhrkaný robot jim k tomu promítal na stěnu bledé, nezřetelné obrázky. Nač si pamatovat názvy zemí a moří na Zemi, kterou nikdy neviděly a nejspíš neuvidí? Byla to otrava, ale dalo se to vydržet. Čas plynul poklidně a nevzrušivě den po dni, týden po týdnu na poloostrově Pitcairnu na planetě Botera. Žili tu ve dvou táborech, Alfa a Beta, coby Výspa Civilizace a připravovali se na Den, Až Přejde Čas a Země se Ozve. Pak se osadníci dočkají pochvaly a uznání za to, že na planetě Botera připravili půdu k rozšíření Federace.

Tak jim to říkala paní Ingrid každý den s výjimkou neděle a tak to přísně a nahlas potvrdoval kapitán Horác, za přitakávání poddůstojníka třetí třídy Rufuse. Rodiče se tématu spíše vyhýbali, ale když se jich na to děti občas ptaly, odpovídali v tom smyslu, že je to jistě pravda, když to říká paní Ingrid a kapitán Horác.

Každý sběrač měl na mech svoje místočka. Takový mech, to je potvora. Velmi nerad se nechává trhat. Schovává se a vymýšlí všelijaké lsti, začne se třeba přetvařovat a vypadá jako kámen. Nejlepší sběrač z party byla Barbora. Ráda chodila sbírat až k útesům nad Haroldovým zálivem. Skály tam byly hodně rozeklané. Některými štěrbinami se dalo sestoupit až dolů k moři, na písečnou pláž. Největší se jmenovala Puklina. Byly v ní skalní schody a děti často závodily, kdo je vyběhne nejdřív. V četných skalních jeskyních si děti dřív hrály na kosmické cesty. Teď je zajímaly hlavně proto, že i v nich rostl mech. Hledal se těžko, ovšem jeho kvalita stála za námahu. Velmi dobře držel ve zdivu.

Barbora se cítila strašně. Nejráději by zalezla do jeskyně Dvouvchodovky. Aspoň trochu se prospat! Jenže pak by asi natrhala mech jako poslední a ten protivný David by se jí poškleboval.

Vydala se k místům, kde bývalo vydatného živého mechu vždycky nejvíc. Jak se blížila k moři, mlha kolem ní houstla. Dívka zhluboka vdechovala její vůni.

Šla dál a rozhlížela se kolem sebe. Musela dávat velký pozor, protože viděla sotva na deset kroků. Trochu v ní zatrnulo, když si uvědomila, že přesně neví, kde je. Holá skála a splazy drobné suti, občas nějaký pokroucený keřík, takhle to tady vypadá všude. Shýbla se pro první trs mechu. To byl pěkně hubený úlovek. Jindy by už měla vak napůl plný. A to kapitán nařídil tři rundy! To je tím, že se v mlze špatně orientuje. Rozmrzele si uvědomila, že se vydala špatnou stezkou. Musí se držet víc vlevo.

Pak před sebou v mlze uviděla postavu.

Napadlo ji, že je to Sára, nejmenší z pětice dětí. Dobrý sběrač, dovedla se hbitě přemísťovat a měla svoje místočka, celá hnízda houbáků, jak tomu říkala. Mohla by být nejlepší sběrač, jenže se vždycky zasekla, když už jí chybělo jenom pár hrstí, a začala se bavit nějakou hloupostí. Anebo si dala vak pod hlavu a zdřímla si. To byla celá ona, Sára.

Jenže postava v mlze se pohybovala úplně jinak než Sára.

Barbora opatrně našlapovala. V těchhle místech bylo hodně uvolněných kamenů. Příboj už burácel přímo pod ní. Občas vytryskly i krůpěje mořské vody a zchladily jí tvář.

Pak se ozvalo vykviknutí. Postava v mlze se zakymácela na okraji srázu a potom přepadla.

Barbora se rozběhla a zastavila se na okraji strmé průrvy.

Pod ní visel malý slonek. Zachytil se skororučkou za kmínek keře a druhou se pokoušel dosáhnout na štěrbinu ve skále.

Slonek!

Ještě nikdy neměla Barbora příležitost ho vidět takhle zblízka.

„Pamatujte, že fokl je rostlina s autonomním pohybem, nic víc,“ kázala jim paní Ingrid. „Nemá ani rozum, ani cit. Je to mech bez vychování, pouhý pseudoorganismus. Podle posledních zjištění z Alfy by mohli být foklové za určitých okolností velmi útoční. Když uvidíte fokla, jděte od něho dál. Naštěstí se lidem vyhýbají. To je jediné dobré, co se o nich dá říct.“

Teď tu jeden takový visel na kmínku a komíhal nad propastí nožkama. Byl křehoučký, skoro průhledný.

Je to pseudo-orga-nismus... opakovala si Barbora slova paní Ingrid. Je úplně sub-ani-mální.

Lehla si a natáhla ruku. Slonek se zachytil skororučkou. Bála se, že ji bude mít slizkou, studenou. Leknu se a pustím ho, strachovala se. Příjemně ji překvapilo, jak je skororučka suchá a teplá. Zatáhla. Byl podivuhodně lehký, jistě lehčí než pytel mechu. Táhla a brzy měla jeho obličej u své tváře.

Není to žádný krasavec, takový slonek, uvědomila si Barbora, když ho poprvé v životě viděla takhle zblízka. Má válcovou, nahoře zúženou hlavu. Ten chobůtek je docela pořádný chobot. Zadní částí hlavy mu prochází jakási struna nebo bič, trčí mu do výšky jako anténa, podobná té, která se houpe nad vozíky z Alfy. Po obou stranách chobůtku má slonek oči, legrační, jakoby puntíkaté.

První leknutí ji přešlo. Začal se jí docela líbit. Vypadal jako upředem z pavučinky s chobůtkem mezi jasnými očima a legračním tykadlem na hlavě.

Barbora se opřela druhou rukou a bez velké námahy zatáhla. Slonek se konečně opřel nohama a za chvíli byl z propasti venku.

„Ahoj slonku...“ vydechla Barbora. Hned si připadala směšně. Copak se rostliny zdraví?

Čekala, že slonek uteče a vmžiku zmizí. Rozhlédla se kolem sebe. Potěšilo by ji, kdyby tu byl Tadeáš. Nebude jí věřit, až mu poví, že potkala slonka. Kdyby ji viděl se slonkem on, určitě by držel jazyk za zuby. Možná i Sára. Zato David, ten by to nejspíš vyžvanil. Pak by se to dozvěděla paní Ingrid a začalo by kázání.

„Foklové jsou škodná, a kdybychom se nebránili, zničili by naše tábory, a tím by skončila naše Výspa Civilizace. Co by pak bylo, Až Přijde Čas a Země se Ozve? Místo tábora by tu našli hromadu kamení a slonky. Tak by skončilo naše Civilizační Poslání!“

Kolem dokola ležela mlha. Barbora tu byla se slonkem sama. Prohlížela si ho. Ke svému úžasu si všimla, že to pavučinkové tělo vypadá jako složitě uspořádaný oděv. Dokonce měnil barvu! Před chvilkou byl šedý jako ty kameny kolem, teď však růžověl a na některých místech byl nachově červený. Je to možné? Vždyť je to rostlina!

Něco se mi zdá, řekla si. To nemůže být oblečení. Nejspíš je to nějaký uschlý mech nebo tak něco. Rostliny se přece neoblékají.

Slonek se ani nehnul. Má něco za lubem?

Zatajila dech.

Co když má paní Ingrid pravdu? Třeba je to skutečně zlý fohl, schopný ublížit. Určitě to není kus oživlého mechu, jako když si ona z mechu dělá ptakulky. Tím už si byla jistá. Je to živý tvor.

Ustupovala a slonek šel pomaličku za ní. Zastavil se a trochu svůj prut naklonil. Uvědomila si, že na ni míří hrotem. Strnula. Chtěla uskočit. Nedokázala se však pohnout.

Je to škodná, opakovala si slova paní Ingrid. Skočí na mě a sežere mě.

Slonek se jemně pohupoval, jako by jím kýval vánek. Měla pocit, že mu jiskří oči.

Nesmíš se bát, řekla si.

Slonek k ní natáhl svůj prut, až se dotkl její hlavy.

V tom okamžiku z ní spadla tíseň. Dokonce ji zaplavil podivný blažený pocit. Tak krásně jí bývá v mamčině náručí, když tatínek dovypráví něco moc hezkého o Vzdálené Zemi a maminka vezme Barboru k sobě pod pokrývku a tam spolu usnou.

Pak to náhle přešlo. Slonek odtáhl prut od její hlavy.

Barboře se trochu třásly ruce.

„Mluvím...“ ozval se nezvykle měkký hlas.

Barbora se rozhlédla kolem sebe. Kdo to mluví? Jistě by většinu kolonistů z tábora Beta po hlase poznala. Skrýval se snad někdo v mlze?

„To jsi byla ty?“ řekla a dívala se na slonka.

„Rozumíš mi. Rozumím ti.“ Potom jako by zazvonila rolnička. To byl asi smích. „Mluvím. Já mluvím. Děkuju ti, že jsi mě zachránila. Jmenuji se Karmala.“

Odkud vychází ten hlas? A co to vlastně řekla?

„Jak že se to jmenuješ? Karmala... jak je to?“ vyhrkla Barbora.

Opět ta rolnička. Určitě to byl smích.

„Karmala je moje jméno. Můžeš mi ale říkat, jak chceš.“

Barbora se dívala na křehké stvoření. Opravdu připomíná pavučinku.

„Pavučinka,“ vyhrkla. Hned se zastyděla. Snad se stvořeníčko neurazí! Slonek se smál svým zvonečkem.

„Pavučinka,“ opakoval. „To je dobré jméno. Jsem Pavučinka.“

„Jak to, že mluvíš stejným jazykem jako já?“

„Naučila jsem se to.“

„Tím...“ ukázala Barbora na prut a na svoji hlavu.

„Ano. Dotknu se a pak to jde rychle.“ Slonek zakýval prutem. „Říkej mi Pavučinko. To se mi líbí, Pavučinka.“

Zvedl se vítr a rychle sílil.

„Kde ses tu vzala, Pavučinko? Jsi první slonek, kterého jsem takhle potkala. Nevadí ti, když ti tak říkám?“

„Na slově nezáleží, když je dobře míněné,“ řekla Pavučinka. „Ty jsi také první gumbur, se kterým mluvím.“

„Gumbur?“ divila se Barbora. Pak konečně pochopila. „Aha, to je ve vaší řeči člověk.“

„Ty jsi... člo-věk a já jsem slo-nek. To je legrační. A kde jsem se tu vlastně vzala? Utekla jsem.“

Zase to zvonění.

„Komu?“

„Panu Astrianovi. To je můj strážce a učitel. A ostatním strážcům. Mám jich hodně. Jsem princezna. Můj tatínek je král, je to velký talbar Farnal.“

Barbora se ohlédla. V mlze nikoho neviděla.

„Kdepak jsou?“

„Někde tady,“ ukázala Pavučinka skororučkou do mlhy. „Přišli se podívat na nový ostrov.“

„Jaký nový ostrov?“ nechápala Barbora.

V Haroldově zálivu byly tři ostrovy, velký Beran a dvě maličká skaliska sotva vyčnívající z moře, ostrov Přední a Zadní. Záliv byl pojmenován po Velkém Admirálovi Haroldovi, veliteli kosmické lodi Regaton, který zahynul při přistání lodi na planetě Botera. Beran, ten se jmenoval podle nějakého zvířete na Zemi, kdežto na ta dvě skaliska už nezbyly žádné nápady.

„Vynořil se v noci z vody. Už ho vidíš?“

Vítr zadul a roztrhl mlhu, jako by ji někdo rozkrojil velkým nožem. Opravdu, vpravo od těch maličkých ostrůvků teď vězelo skalisko velikosti ostrova Beran. Bylo celé ježaté, po jeho obvodu trčely k nebi ostré skály jako prsty. Barboře se zdálo, že mezi nimi vidí něco lesklého. Pak z nebe sjel blesk a udeřil do jednoho z prstů.

„Skutečně, nový ostrov...“ divila se Barbora. „Kde se tu vzal?“

„Dno moře se zvedlo,“ vysvětlila jí Pavučinka. „Země se třásla. Tys to necítila?“

„To ano. Třásl se celý dům a s bráchou jsme honili mech zpátky mezi kameny...“

„No vidíš. A zatím se tu narodil ostrov.“

Ozvalo se houkání. Pavučinka sebou trhla.

„To jsou oni. Hledají mě. Astrian a hlídači. Mého královského otce vynoření ostrova zajímá. Proto vyslal pana Astriana, aby ostrov obhlédl. Já jsem jim utekla, není to legrační?“

„Ty jsi vážně princezna?“

„Ano. Tatínek se na mě zlobí. Pořád utíkám a chci letět mezi hvězdy. Vy lidé jste k nám z hvězd přišli. Tak mě napadlo, že bych se tam s vámi ráda podívala.“

„My zase poletíme, Až Přejde Čas,“ vysvětlovala Barbora.

„Vezmeš mě s sebou, až poletíte?“

„Nebude to hned.“

„Kdy ten čas přijde?“

„Nevím, Pavučinko. Možná až za dlouho. Nejdřív se musí Země Ozvat.“

„Třeba se nám podaří ji k tomu přimět.“

„Nevím jak,“ odpověděla Barbora.

„Něco vymyslíme. Vždycky se dá něco vymyslet, jak říká můj královský otec.“

Houkání se blížilo. V mlze se pohybovaly temné obrysy.

„Barboro!“ Tentokrát slyšela známý hlas. To byl Tadeáš. „Barboro, kde jsi?“

„Tady. Pojď sem, je tu se mnou...“

Z jedné strany se z mlhy vynořili tři velicí slonkové a z druhé přibíhal Tadeáš doprovázený Davidem.

„Jdou si pro mě,“ řekla Pavučinka. „Najdu si tě a určitě spolu poletíme ke hvězdám.“ Sáhla si pod svůj nachově červený oděv a vytáhla kus mechu. „Dobře ho hlídej. On je tak trochu... kousek ze mě, rozumíš?“

„Nerozumím,“ přiznala Barbora a vzala si mech.

Pavučinka Barboře jen tak maličko zamávala svou skororučkou a cupitala ke svým.

Skupinu vedl mohutný slonek s obrovským, výhruzně zahnutým bičístěm nad hlavou, oblečený do tlusté blýskavé látky. Vypadala jako kovová. Skororuče mu zdobily mohutné stříbrné řetězy. Na nohách měl vysoké černé boty. Oblečení jeho průvodců bylo skromnější a řetězy na

skororukách měli černé. Kolem nich pobíhali štiplové. Občas se některý z nich hbitě vyšplhal na rameno velkého slonka a něco mu špital.

Barbora se za nimi dívala a tiskla si mech k hrudi. Obvykle býval chladný, kdežto trs od Pavučinky hřál.

Vyrušil ji David. Přiběhl a strnul.

„Co tu tak stojíš?“ vykřikl. „Vždyť to jsou foklové! Uteč! Pojď pryč!“

„Jací foklové? Tohle je princezna Pavučinka!“ obrátila se k němu Barbora. „Chce s námi letět ke hvězdám.“

„Pojď od nich pryč, Barboro,“ vztáhl k ní ruku Tadeáš. Bylo na něm znát, že se slonků bojí. „Jsou to foklové. Nevíš, co udělají.“

Popadl ji za zápěstí. Barbora se ohlížela po Pavučince.

„Co to má být? Oni... jsou oblečení...“ říkal David a třásl se mu hlas. „Vrhnou se na nás. Sežerou nás. Jsou zlí, horší než draskary!“

„Co to meleš?“

„To přece ví každý,“ jektal zuby David.

„Jak to může každý vědět, když to není pravda?“

„Říká to kapitán Horác! A taky paní Ingrid.“

„Jenže já jsem s Pavučinkou mluvila!“ dupla Barbora. Ohlížela se. Skupina slonků už zmizela v mlze.

„Plácáš nesmysly. Fokl je strom. Pseudoorganismus. Je subanimální.“

„Vždyť jsi je viděl a sám jsi říkal, že jsou oblečení.“

„To se mi jenom zdálo.“

„Ty jsi snad neviděl, že jsou oblečení?“ obrátila se na Tadeáše.

„Nevím,“ řekl nejistě. „Něco jsem viděl, ale bylo to v mlze.“

„Je to tak. Slonkové byli oblečení, štiplové ne. Ale nějak si spolu šeptali. A s princeznou jsem mluvila.“

„Foklové mluvit nedovedou a o tom nemá cenu se bavit. Víš, co říká táta. Jsme tu hosti. Nesmíme se k nim přibližovat. Pojď, nemáš natrháno. Víš, jak bude Půlpytel zuřit, když přijdeš s prázdnou!“

Tadeáš se měl k odchodu.

Barbora zase dupla.

„Mluvila jsem s ní a jmenuje se Pavučinka a je to princezna a chce letět ke hvězdám.“

„Jsi pitomá a plácáš blbosti,“ rozkřikl se David.

„Sám jsi pitomec! Něco ti povím. Já jí letět ke hvězdám pomůžu.“

Hnala se k němu se zaťatými pěstmi. Tadeáš skočil mezi ně.

„To nemá cenu. Řeknete si to pak. Pojď, pomůžeme ti ten mech natrhat, nebo ti Půlpytel urve obě uši.“

„A co ten ostrov? Slonkové si ho přišli prohlédnout. Je nový, vynořil se v noci z moře. Copak jste ho taky neviděli?“

„Viděli a oznámíme to kapitánovi. Ostrovy jsou jeho starost. Mech je naše starost. A ty koukej jít, nebo nám Půlpytel utrhá uši všem.“

Barbora se ohlédla do mlhy, ve které zmizeli slonkové. Sáhla si do záhadří. Pohládila trs mechu a opět si všimla, že je podivně teplý.

